12 Δεκεμβρίου 2022

Νὰ κρίνουμε μὲ ἐπιείκεια τοὺς ἄλλους

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη

Νὰ μάθουμε νὰ κρίνουμε μὲ ἐπιείκεια τοὺς ἄλλους. Ἀποτελεῖ καὶ ἕναν καθρέπτη, ποὺ ἀποκαλύπτει στοὺς ἄλλους τὴν ἀλήθεια γιὰ τοὺς ἑαυτούς μας.

Ἂς μὴ ξεχνοῦμε, ὅτι τελῶνες καὶ πόρνες ἔχουν μετανοήσει καὶ σωθεῖ, ἐνῶ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ποὺ τοὺς κατέκριναν, δὲν σώθηκαν. Δὲν μᾶς ἔχει ἀνατεθεῖ ἀπὸ κανέναν ὁ ρόλος τοῦ κριτοῦ, ποὺ ἀνήκει ἀποκλειστικὰ στὸν Θεάνθρωπο καὶ Σωτήρα μας, Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ Ὁποῖος καὶ θὰ μᾶς

κρίνη ὅλους κατὰ τὰ ἔργα μας στὴν Δευτερα Του ἔνδοξη παρουσία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν, δὲν πρέπει νὰ προεξοφλοῦμε τὸ αἰώνιο μέλλον κανενὸς ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους μας, ἀλλὰ νὰ προσέχουμε τοὺς ἑαυτούς μας καὶ νὰ εἴμεθα αὐστηροὶ κριταὶ στοὺς ἑαυτούς μας καὶ ἐπιεικεῖς στοὺς ἄλλους.

Μόνο μὲ τὸ ἅγιο καὶ φωτεινὸ παράδειγμά μας, μὲ τὸν καλὸ λόγο καὶ τὴν πειθὼ εἶναι δυνατὸ νὰ βοηθήσουμε τοὺς καλοπροαίρετους συνανθρώπους μας, ποτὲ μὲ τὸν κακὸ λόγο καὶ τὸν θεατρισμό τους.

Ἀντί, ἀγαπητοί, νὰ ἀσχολούμεθα μὲ τὶς κακίες τῶν ἄλλων, εἶναι προτιμότερο νὰ προσπαθοῦμε νὰ ἀνακαλύπτουμε τὶς ἀρετές, οἱ ὁποῖες εἶναι συνήθως κρυμμένες. Νὰ συλλέγουμε τὰ πολύτιμα πετράδια τῶν ἀρετῶν ποὺ θὰ διακρίνουμε σὲ συνανθρώπους μας καὶ ὄχι να γινόμεθα ρακοσυλλέκτες τῶν κακιῶν τους στὸν σκουπιδοτενεκὲ τῆς ἀνθρωπίνης ἀθλιότητος. Ἂς μιμηθοῦμε τὶς μέλισσες ποὺ πηγαίνουν στὰ λουλούδια καὶ ὄχι τὶς μυῖγες ποὺ ἀναπαύονται σὲ βρωμιές.

Ὁ Μέγας Βασίλειος μᾶς τονίζει τὰ ἑξῆς ἀξιοπρόσεκτα: Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐπιζητοῦν διαρκῶς νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ σάπιο, τὸ κακό, τὴν ἁμαρτία τῶν ἀνθρώπων, μοιάζουν σὰν τὰ ὄρνεα ποὺ περνοῦν πάνω ἀπὸ πολλὰ λειβάδια καὶ πολλοὺς ὡραίους καὶ μοσχομύριστους τόπους γιὰ νὰ σπεύσουν πρὸς τὰ βρωμερὰ πτώματα.

Προκειμένου νὰ κρίνουμε τοὺς συνανθρώπους μας, νὰ θυμώμαστε τὰ τρία κόσκινα τοῦ Σωκράτη, ἐὰν δηλαδὴ αὐτὰ ποὺ θὰ ποῦμε εἶναι ἀλήθεια, ἀναγκαῖα καὶ ὠφέλιμα. Σὲ διαφορετικὴ περίπτωσι, ἂς σιωποῦμε προσευχόμενοι νὰ μᾶς ἐλεήση ὁ Θεός, γιατί ἂν παρατηρήση τὶς ἁμαρτίες μας, ποιὸς μπορεῖ νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι εἶναι ἀπηλλαγμένος; Κανείς.

Ἐπίσης νὰ μὴ λησμονοῦμε τὰ «πάντα» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. «Ἡ ἀγάπη πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει» (Α’ Κορινθ. 13, 7).

Ὅπως τοὺς ἀρχαιολόγους ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἀναστήλωσι τῶν παλαιῶν ἐρειπίων, γιὰ νὰ τὰ ἀποκαταστήσουν στὴν ἀρχική τους μορφή, ἔτσι καὶ ἐμεῖς νὰ προσπαθοῦμε μὲ τὴν καλή μας χριστιανικὴ ἐνάρετη ζωὴ καὶ τὰ καλά μας λόγια νὰ ἀναστηλώσουμε καὶ νὰ ἀποκαταστήσουμε τὰ ἀνθρώπινα ἐρείπια ποὺ ὑπάρχουν γύρω μας. Μὴν ἀντιγράφουμε τὴν τακτικὴ τῶν γελοιογράφων, ποὺ ἐξογκώνουν κάτι γιὰ νὰ τὸ σατυρίσουν, ἀλλὰ νὰ μιμούμεθα τὴν εὐγένεια τοῦ ζωγράφου, ὁ ὁποῖος διορθώνει κάτι γιὰ νὰ τὸ κάνη ὄμορφο.

* Ὅπως ἀκριβῶς στὸ ψωμὶ (εἶναι ἀπαραίτητο) τὸ ἁλάτι, ἔτσι καὶ ἀνάμεσα στὶς ἀρετὲς ἡ ἀγάπη. Χωρὶς αὐτὴ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πραγματοποιήση ὅπως πρέπει τὶς ἀρετές, ἀφοῦ κάθε ἀρετὴ μὲ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ταπεινοφροσύνη

ἐπιβεβαιώνεται.

Ἡ ταπεινοφροσύνη, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἀνεβάζει τὸν κάτοχό της σὲ ὕψη κατορθωμάτων. Καὶ ἡ ἀγάπη, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὸν κρατάει γερὰ καὶ δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πέση ἀπο ‘κεῖ... Ἂς ἀγωνιστοῦμε λοιπόν, ἀγαπητοί, κατὰ τὴ δύναμί μας, νὰ τὴν ἀποκτήσουμε, ὥστε νὰ μή μᾶς αἰχμαλωτίσουν οἱ ἐχθροί μας (Ἅγ. Εὐθύμιος).

* Ἀπὸ τὸν πλησίον μας ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατός μας. Γιατί, ἂν κερδίσουμε τὸν ἀδελφό, κερδίζουμε τὸν Θεό. Καὶ ἂν σκανδαλίσουμε τὸν ἀδελφό, ἁμαρτάνουμε στὸν Χριστὸ (Μ. Ἀντώνιος).

* Ὅταν ἀρχίσει κανεὶς νὰ αἰσθάνεται στὴν ψυχὴ του ἔντονα τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τὸν ἴδιο καιρὸ ἀρχίζει νὰ ἀγαπᾶ καὶ τὸν πλησίον μὲ αἴσθηση πνευματική.

* Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν’ ἀγαπάει ἢ νὰ πιστεύει εἰλικρινά, ἂν ἔχει κατήγορο τὴ συνείδησή του, μᾶς βεβαιώνει ὁ ἅγιος Διάδοχος Φωτικής.

* Ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀποκτήσει σταθερὴ ἀγάπη (πρὸς τὸν Θεό), ὅποιος ἔχει κάποιαν ἐμπαθῆ κλίση σὲ ὁτιδήποτε γήινο.

* Ἐὰν ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα τοῦ Πνεύματος, ἀγάπην ὅμως δὲν ἔχει, τίποτα δὲν ὠφελεῖται, κατὰ τὸν θεῖον Ἀπόστολον Παῦλον, πόση ὀφείλομε νὰ ἐπιδείξουμε ἐπιμέλεια, διὰ νὰ τὴν ἀποκτήσωμε αὐτήν, μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής.

Μὴν ἀμελῆτε τῶν ἀδελφῶν τῶν ὑμετέρων, ἀλλ’ ἕκαστος σπουδαζέτω τὸν πλησίον ἐξαρπάζειν τῆς τοῦ διαβόλου φάρυγγος», μᾶς κηρύττει ὁ Ἅγιος Χρυσοστομος.

* Ὅταν δὲν κατορθώσωμε τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην, εἰς μάτην τὸ νὰ σεμνυνόμεθα γιὰ τὴν νηστεία καὶ ἀγρυπνία καὶ ἀκτημοσύνη καὶ ἀνάγνωση τῶν Γραφῶν, μᾶς διδάσκει ὁ Ἀββᾶς Κασσιανός.

* Ὁ δὲ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος μᾶς βεβαιώνει ὅτι, ἐὰν λείψη ἡ ἀγάπη ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, νὰ μὴν ἀγαπᾶ τὸν Θεὸ καὶ τὸν ἀδελφόν του χριστιανόν, δὲν ὠφελεῖ ἡ πίστις καὶ ἡ ἐλπίς...

* «Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη ἑνὸς πιστοῦ εἶναι λανθασμένη, ὅταν εἶναι ἡ ἴδια μὲ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, διότι ἔτσι ἐξισώνεται ὁ Πλάστης μὲ τὸ πλάσμα. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη εἶναι ὀρθή, ὅταν ὁ Δημιουργὸς ἀγαπᾶται καὶ τιμᾶται πάνω ἀπὸ κάθε δημιούργημα», μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Δημήτριος Ροστώφ.

Πηγή: agiazoni.gr